

ปสร⁺

ABOUT
'Jamsai'

ด้วยรักและสองใจ

Jamsai
ทดลองอ่าน
Jamsai
ทดลองอ่าน

Chai_Hong ธิษณ

Thr ทาว

ปส
About Jay
กอดจ๋าย
ด้วยรักตลอดไป

Jamsai
กอดจ๋าย

Chai_Hong ธิษณ
ทร มว

Jamsai
กอดจ๋าย

สำนักพิมพ์ใจใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ABOUT 'JAY' ด้วยรักและหลงใหล

Chai_Hong เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2326-6

ภาพประกอบ Thr

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 229 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ความเชื่อใจใช้ไม่ได้กับคนที่ไม่ซื่อสัตย์ เหมือนอย่างที่แกมนางเอกของเรื่องนี้ ถูกแฟนของเธอนอกใจซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนไม่หลงเหลือความเชื่อใจอยู่อีกและตัดสินใจจะยุติความสัมพันธ์ แต่เรื่องราวไม่ได้ง่ายตายอย่างที่คิดเมื่อฝ่ายชายไม่ยอมรับและพยายามยื้อ ซ้ำยังหันมาระแวงว่าเธอจะไปมีคนใหม่

แล้วมันผิดหรือที่จะเลือกคนใหม่ที่ดีกว่า ทว่าคนที่เธอเริ่มหวั่นไหวด้วยดันเป็นเพื่อนของแฟน และที่เซอร์ไพรส์ยิ่งกว่าคือพวกเขามีแผนการบางอย่างซ่อนอยู่

ฟังดูแล้วมีลึกลับคมคมในजनอดคิดไม่ได้ว่านางเอกของเราจะรับมือไหวหรือเปล่า มาติดตามเอาใจช่วยเธอกันในเล่มดีกว่าคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

จากใจนักเขียน

สวัสดิ์ค่านักอ่านทุกท่าน Chai_Hong (นายหง) หรือ ++saisioo++ (ชายซีไอ้) ชื่อเล่นเต็มคำ รายงานตัวกับบ้านสี่ล้อมเป็นครั้งแรกเลยยย คิดนานมากนะต้องเขียนหน้านี้ไม่ใช่อะไร มันช่างตื่นเต้นและตื่นเต้น ตั้งแต่เขียนนิยายมาคือคิดอยู่อย่างเดียวว่าต้องได้ออกกับแจ่มใสสักครั้งอะ ฮ่าๆ ความฝัน ความฝัน ตอนแรกทำไม่สำเร็จแต่ในที่สุด เมื่อเราส่งสมประสงค์มาอย่างเต็มที่ ในห้าปีต่อมา ความฝันเราก็เป็นจริงค่า คลี่คลายความค้างคาใจเรียบร้อย

สำหรับเรื่องนี้ เป็นพล็อตที่เรามีความอยากเขียนนานแล้ว เริ่มคือการลองใจคนที่รัก มันจะเป็นยังไงถ้าเกิดว่าเราไปลองใจเขาแต่มันผิดพลาด ไม่ได้เป็นไปอย่างที่เราคาดหวังไว้ ยิ่งในเรื่อง 'ไอ้ต' แฟนของนางเอกอย่าง 'แกมมา' ดันส่ง 'เจย์' เพื่อนสนิทสุดหล่อสุดฮอตไปลองใจ ผู้หญิงที่ไหนจะไม่หวั่นไหวมั่ง ต้องมาดูกันว่าแกมมาจะเลือกใคร แต่ถ้าเป็นเราก็ไม่คิดมาก เหมามาหมด ฮ่าๆ หยอกๆ

สุดท้ายนี้ กราบขอบพระคุณนักอ่านทุกท่านที่อยู่ด้วยกันมาตั้งแต่สมัยละอ่อนนักอ่านที่ชื่อเรื่องนี้ ที่ตามในเว็บ Dek-d ทางกองบรรณาธิการแจ่มใสที่ยังมองมาเห็นนักเขียนตัวเล็กๆ คนนี้ แถมยังมอบโอกาสงามๆ ให้ขอบคุณเพื่อนๆ น้องๆ ทั้งหลายแหล่ ทั้งเจน (Jenny d renger) ทั้งข้าว (Beautykaow) และน้องจูน (ล้านนาทิ) ที่บอกให้ลองดูอีกสักครั้งเลยมีเล่มนี้โผล่ออกมา กำลังใจที่ติดตามกันมาตั้งแต่สมัยประถมอดนักเขียนหน้าใสเมื่อสี่ห้าปีก่อน น้องหนิง กับบิว ในที่สุดก็ทำได้แล้วว

ใครอยากเมาท์ตามมาเมาท์มอยได้ที่

ลิงก์เพจ > ++saisioo++ <https://www.facebook.com/saisioowriter/>

[Chai_Hong] <https://www.facebook.com/chainyhong/>

ทวิตเตอร์ > @DemZaa

ติดตามนิยายเรื่องใหม่ๆ > <https://my.dek-d.com/saisi/writer/>

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

PROLOGUE

R.I.P. to the girl you used to see
Her days are over, baby she's over
I decided to give you all of me
Baby come closer, baby come closer*
ลาก่อนนะ ผู้หญิงที่นายเคยพบเจอ
คืนวันของเธอจบแล้วละ ที่รัก เธอจบแล้ว
ฉันตัดสินใจแล้วว่า จะให้ทั้งหมดของฉันกับนายเลย
เข้ามาใกล้ๆ สิที่รัก เข้ามาใกล้ๆ สิ

หากจะพูดถึงคู่รักที่เพอร์เฟกต์ที่สุดในคณะแบบที่คนอื่นๆ เขายกย่องกัน
คู่ของ 'ไอ้ต' อดีตเดือนคณะบริหารฯ กับ 'แกม' อดีตดาวคณะบริหารฯ คงเป็น
อะไรที่เหมาะสมกันราวกับกิ่งทองใบหยก หลังจากตอนปีหนึ่งได้ประกวด
ดาวเดือนด้วยกัน ทั้งสองก็ค่อยๆ สานสัมพันธ์กันมาตลอดจนตกลงเป็นแฟนกัน

* เพลง R.I.P. ศิลปิน Rita Ora

ตอนจบปีสองพอดี

เหอะ กิ่งทองไบหยกเหวอ ฉันว่าตอนนี้คำว่ามีเนากับไบหยกคงจะเหมาะกับไอ้ตและฉันมากกว่า

ใช้ ผู้หญิงที่ผู้หญิงหลายคนอีกจำที่ได้เป็นแฟนกับไอ้ตก็คือฉันนี่เอง ชื่อของฉันคือ 'Gam' อ่านว่า 'แกม' ย่อมาจาก Gamma ฉันไม่ได้เข้าชู้ถามแม่อีกแล้วว่าทำไมตั้งชื่อฉันแบบนี้ ถามที่ไรก็ได้คำตอบว่าเหตุผลมันซับซ้อน แถมยังย้อนถามมาว่า 'ไม่คิดบ้างเหวอ ว่ามันดูร้อนแรงดีออก' ฉันเลยหมดคำจะพูดอะไร

OAT : สรุปจะไปไม่ไป

OAT : เล่นตัวจัง

OAT : ฉันเป็นแฟนเธอนะ

เรื่องของเรื่องคือไอ้ตแฟนของฉัน นอกจากความหล่อแล้ว ก็ยังไม่เห็นจะมีความดีอะไรอื่นๆ คือจริงๆ ก็มีนั่นแหละ เราคบกันมันก็ต้องมีอะไรดีๆ ของเขาบ้างที่ทำให้ฉันสะตูดใจจนยอมคบด้วยจริงไหม ฉันแคร์รู้สึกว้าหลังๆ มันแย่ลง แถมฉันยังเพ็งทะเลาะกับเขามาอย่างสุดๆ ร้อนๆ เขายังจะกล้าส่งข้อความชวนฉันไปที่ห้อง พอฉันตอบว่าขอคิดดูก่อน ก็ยังจะส่งข้อความมาแรงๆ ต่อจนฉันอยากจะไปซะเดี๋ยวนี

ไปตบหน้าเขาให้หันยังงี้ละ!

GAM : สรุปคือไม่ไป

GAM : รำคาญ

GAM : ไม่ต้องส่งข้อความมาเข้าชู้กันนะ ถ้าว่างมากนักรักก็เอาเวลาไปกดหัวใจให้ผู้หญิงเพคค์ C อยู่ใน Facebook แบบที่นายชอบทำแล้วกันนะ

ฉันเกลียดเวลาที่ไอ้ตตากถางฉัน เกลียดมากพอที่จะเลื่อนขึ้นไปดูแชตเก่าๆ ตอนที่เราคบกันใหม่ๆ เขาพูดจาดีมาก น่ารักสุดๆ

OAT : เลิกเรียนยัง

OAT : หิวข้าวแล้วว

OAT : ไปหาอะไรกินกันน เดี๋ยวเลี้ยงเอง

GAM : มีเรียนชดเชยอีกชั่วโมงนึงเลยอะ ถ้าไอ้ตหิวไปกินก่อนไหม

OAT : ไอ้ตรอได้ นานแค่ไหนก็รอได้

OAT : อยากกินข้าวพร้อมกัน

ฉันกดออกจากแชตเพราะมันเจ็บปวดที่เห็นอดีต ไม่สนใจด้วยว่ามีข้อความใหม่มากมายที่ไอ้ตพยายามส่งมาเคลียร์ในประเด็นที่เขาทำ ที่ฉันพูดไปไม่ใช่อะไรที่เง่า ผู้หญิงที่ไหนก็ต้องไม่พอใจที่เห็นแฟนไปกดหัวใจให้ผู้หญิงคนอื่นทุกรูป โดยเฉพาะผู้หญิงหน้าอกใหญ่ๆ โอเคว่ามันอาจจะไร้สาระแต่โดนบ่อยๆ มันก็เหลืออด ฉันไม่ได้ไม่รู้ว่ามีไอ้ตเจ้าชู้มากขนาดไหน เทียบกับพฤติกรรมช่วงที่เราคุยๆ กันก่อนฉันจะตกลงคบเขาแล้ว มันดูเหมือนเขาเปลี่ยนไป ตอนนั้นเขาร่วมจะทุ่มเทเพื่อฉัน ฉันเลยอุตส่าหยอมให้โอกาสเขา ฉันจำได้ดีว่าไอ้ตทำให้ฉันรู้สึกว่าเขาจริงจังมากขนาดไหน

สิบสองสัปดาห์ก่อน

รถยุโรปคันที่ไอ้ตขับมารับฉันไปไหนมาไหนประจำจอดสนิทอยู่ตรงที่จอดรถ ห่างจากตัวโบสถ์เก่าๆ ที่ดูจะร้างผู้คน รอบๆ ตัวโบสถ์มีต้นไม้ใหญ่ขึ้นรกครึ้ม กวาดสายตาดูก็รู้ว่าไม่ค่อยมีใครได้มาที่นี่

มันเป็นโบสถ์ที่ไม่ได้รับการดูแลแล้ว ทว่าก็ขลังอย่างน่าประหลาด

'ทำไมพาฉันมาที่นี่' นึกกลัวออก' ฉันลูบแขนตัวเองเพราะรู้สึกหนาว ไอ้ตเห็นแบบนี้เลยถอดเสื้อแจ็คเก็ตเขามาคลุมให้ฉัน

'พ่อฉันขอแม่แต่งงานที่นี่'

'...' ฉันอึ้งไปที่ได้ยินอย่างนั้น มองหน้าเขาอย่างไม่เชื่อหู ฉันรู้แหละว่าสมัยที่พ่อแม่ไอ้ตยังคบกัน ที่นี้คงสวยงาม ไม่เก่าหรือทรุดโทรมแบบนี้

ฉันแค่ตกใจกับคำว่าขอแต่งงาน

'อย่าเพิ่งทำหน้าแบบนี้ แค่พ่อเคยเล่าตำนานอะไรให้ฟัง ฉันอยาก

ลองทำ'

'ตำนานอะไร'

'ตามมาสิ'

ไอ้ตจับข้อมือฉัน เขาพาฉันเดินลัดเลาะผ่านต้นไม้ต่างๆ ที่รกๆ นั้นไป
ร่างสูงกว่าที่เดินอยู่ข้างหน้าบดกึ่งไม้ตามทางที่อาจทำให้ฉันบาดเจ็บได้ออกไป
คอยระวังไม่ให้มันเกี่ยวผิวของฉันจนเป็นรอย หรือไม่ให้ฉันสะดุดล้มลง
จนเรามายืนอยู่หน้าวิหารของโบสถ์

'สวยไหม' ไอ้ตถาม ฉันพยักหน้า

'สวย แต่หลอน แล้วนายพาฉันมา...อ้อ'

เสียงของฉันหายไปเพราะเขาประคองหน้าฉันขึ้นมาและจูบฉันริมฝีปาก
ร้อนแนบชิดอย่างอ่อนโยน บดคลั่งเนิบนาบให้ลมหายใจได้สัมผัส เรียนรู้กัน
และกัน หัวใจฉันเต้นแรงจนเหมือนมีผีเสื้อเป็นร้อยๆ ตัวบินอยู่ในอก

ไอ้ตถอนริมฝีปากของเขาออกไป

'ถ้ารู้สึกคุ้นเคยมาจูบกันที่หน้าวิหารนี่ จะรักกันตลอดไป'

'นายอยากรักฉันตลอดไปเหรอ' ฉันถาม รู้สึกว่าสิ่งที่เขากำลังทำมันช่าง
โรแมนติกมาก

'ใช่ ฉันอยากรักเธอตลอดไป อยากอยู่กับเธอตลอดไป ฉันหมายความว่า
อย่างจริงจัง'

น้ำตาฉันไหลออกมาเองตอนที่มองหน้าเขา ไอ้ตทาบมือบนใบหน้า
ของฉัน

'อย่าร้องไห้สิ ไม่ใช่การขอแต่งงานซะหน่อย'

'ฉันรู้' ฉันกลั้นสะอื้น ไอ้ตเช็ดน้ำตาให้ฉัน

'แต่วันนี้ฉันจะขอแน่' เขาจูบหน้าผากฉัน 'ฉันรักเธอนะ แกม'

จวบจนกระทั่งวันนี้ ฉันรู้สึกได้ว่าผู้ชายที่เคยพาฉันไปโบสถ์เก่าพร้อมให้
คำสัญญาคนนั้นได้หายสาบสูญไปแล้ว ไอ้ตกลายเป็นคนที่ทุเรศไม่เปลี่ยน
ที่สำคัญคือฉันรู้สึกว่าไอ้ตกำลังซ่อนใครบางคนไว้ ฉันเดาเอาจากพฤติกรรมลับๆ
ล่อๆ ของเขา เดียวนี้ไม่ให้ฉันแตะโทรศัพท์ ขนาดจะเข้าห้องน้ำยังเอาเข้าไปด้วย

มีครั้งหนึ่งที่เขาล้ม ฉันเลยหยิบมาจะกดดูว่ามีความลับอะไรนักหนา ก็พบว่า เขาเปลี่ยนรหัสเข้าเครื่อง

ฉันเลยวางมันไว้ที่เดิม เราคบกันมาเป็นปีๆ ตอนนี่เราขึ้นปีสี่แล้ว ถ้าจบปีสี่ ก็เรียกได้ว่าแทบจะครบรอบสองปี มีอะไรเกิดขึ้นบ้างระหว่างที่เราคบกันนะ เหรอ ฉันขอพูดแบบซื่อสัตย์เลยนะ ว่าฉันจับได้ว่าเขานอกใจฉันแบบจริงจัง (ไปเจอกับผู้หญิงพวกนั้นและโกหกพวกเธอว่าไม่มีแฟน) มาแล้วสองครั้ง แอบคุยกับผู้หญิงคนอื่นเจ็ดครั้ง ไม่รวมการมองผู้หญิงสวยๆ ใดๆ ที่อยู่กับฉัน ทุกครั้งก่อนจะเกิดเรื่อง เขาจะมีพฤติกรรมประหลาดๆ แบบนี้

ฉันว่าไอ้ตกำลังนอกใจฉันอีกแน่ๆ ฉันก็อยากจะเลิกๆ กับเขาไปให้มัน จบๆ นะ ฉันแค่ตัดใจไม่ได้เพราะภายนอกคู่เรามันดูดี ฉันกับเขาเหมาะสมกัน ถึงเขาจะทำให้ฉันอึดอัด ซออะไรไม่ค่อยเหมือนกัน แต่พ่อแม่เราทั้งคู่ ก็ชอบเรา สังคมเราก็อยู่ในสังคมเดียวกัน เขาเป็นผู้ชายที่มีอนาคตไกล ฉันอายุี่สิบเอ็ด ไม่แปลกใจใหม่ที่จะเริ่มมองหาผู้ชายที่มีอนาคตนะ นอกจากนี้ ก็ยังมีความผูกพันกันอีก ฉันคบกับเขาไม่ใช่แค่เพราะความรักหรือคำสัญญา ที่ทำให้เรายังอยู่ด้วยกัน แต่เราต่างก็ผูกพัน เป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของกันและกัน

ฉันและเขาต่างรู้ว่าเมื่อไม่มีอีกคน ช่องว่างในชีวิตนั้นที่เคยเป็นที่ของเรา จะหายไป

อีกอย่างไอ้ตก็เบลอเก่งด้วย เวลาฉันตั้งใจเลิกกับเขา (บอกเลิกเขา) เขาแทบไม่เคยพูดกับใครเลย ปล่อยให้ทุกคนรวมทั้งพ่อแม่ยังเข้าใจว่าเราคบกันอยู่ จนในที่สุดสถานการณ์ระหว่างเราก็กลับมาเป็นปกติไปเอง โคตรเหลือเชื่อเลย

"แกม สีหน้าแกลดูไม่ค่อยดีเลย ทะเลาะกับไอ้ตอีกแล้วหรอ" 'นานะ' ยิ้มแหยๆ ให้ฉันตอนที่ถามมาแบบนี้ เธอคงจะเดาได้อยู่แล้ว ไม่ใช่ครั้งแรก

"ฉันเบื่อ แกว่าฉันเล็กๆ กับมันไปเลยดีไหมอะ" ฉันปรึกษานานะ โดยที่หัวข้อนี้ไม่ใช่ครั้งแรกที่ฉันยกขึ้นมาพูด

"ฉันไม่อยากจะออกความเห็น แกก็รู้ว่าคราวก่อนฉันบอกให้แกลองเปิดใจให้คนอื่นดู ใครไม่รู้ไปฟ้องไอ้ต แฟนแกแทบจะมาทำร้ายฉันโดยไม่แคร์ว่าฉันเป็นผู้หญิงด้วยซ้ำ เขาอารมณ์ร้ายจะตาย เห็นดีแต่กับแกอยู่คนเดียว"

"คราวนี้ฉันรู้สึกได้อีกแล้วนะ ว่าไอ้ตต้องกำลังแอบไปดิลผู้หญิงที่ไหนสักคนอยู่ลับหลังฉัน ถ้าฉันหาหลักฐานได้ รับรองเลยว่าฉันต้องเลิกกับเขาแน่ๆ"

ฉันพูดกับนานะเสียงเดັดขาด เราเก็บของและเดินออกจากคลาสเรียนพร้อมกัน นานะทำสีหน้าประมาณว่า 'ขอผ่านเรื่องนี้' ใสฉัน เธอมีความเชื่อว่าถ้าให้คำปรึกษากับคู่รักที่กำลังจะเลิกกัน แล้วพวกเขาดันกลับไปดีกัน นั่นแหละคาถาเสกเพื่อนให้กลายเป็นหมา เธอเลยไม่อยากพูด

บึ๊ก!

ตอนฉันเดินออกจากห้องเรียน ฉันชนกับผู้ชายคนหนึ่งที่กำลังจะเดินเข้ามาในห้อง ฉันคิดเอาเองว่าเขาคงเรียนห้องนี้ต่อจากเรา ไม่งั้นคงจะไม่ทำท่าเหมือนรีบเข้ามา แรงปะทะทำให้หนังสือที่ฉันหอบอยู่ร่วงลงไปพื้น ฉันชกเท้าหลบก่อนที่มันจะกระแทกเท้าฉัน

ช่วยไม่ได้เลยที่ฉันจะเกิดรู้สึกหงุดหงิดกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ฉันเงยหน้ามองเขา แต่ฉันยังไม่ทันได้เห็นหน้าผู้ชายคนนั้น เขาก็มลงเก็บหนังสือเรียนของฉันที่เขาเป็นสาเหตุทำให้มันตกและส่งมันคืนให้ จากนั้นก็พูดขอโทษด้วยท่าที่สุภาพ

"ขอโทษครับ ความผิดผมเองที่รีบไปหน่อย เธอไม่เจ็บตรงไหนใช่ไหมครับ"
..."

ฉันอ้าปากค้าง

ผู้ชายคนนี้หล่อมาก เกินจากคำว่าเพอร์เฟกต์ไปไกล แค่เห็นกระดูกไหปลาร้าที่โผล่พ้นเสื้อเชิ้ตของเขา ฉันก็รู้แล้วว่าเขาฮอตขนาดไหน เส้นผมมันไม่ได้จัดทรงแท้ๆ แต่ทำไม่มันดูดีขนาดนี้ ดวงตาคู่นั้นด้วย เป็นนัยน์ตาสองชั้นสีน้ำตาลคมกริบ รอยยิ้มของเขาทำให้ห้องสว่างจ้าไปวูบหนึ่ง หัวใจฉันเต้นรัวขึ้นมาจนฉันตะโกนด่ามันว่าอย่าแสดให้มากอยู่ในใจ

ฉันเป็นผู้หญิงที่มีแฟนแล้ว ฉันไม่ควรตื่นเต้นกับรอยยิ้มสวยๆ ของเขาไม่ว่ามันจะชวนให้หลงขนาดไหน

"เธอ เป็นอะไรหรือเปล่า" เขาถามอีกครั้ง

"กว่าเขาไม่ได้เป็นอะไรหรือรอก นอกจากกำลังตกใจในความหล่อของมึงอยู่"

เพื่อนของผู้ชายคนนั้นแซว ฉันหน้าร้อนนุบเหมือนถูกไฟเผา รับประทานสิ่ง
จากมือเขาและลนลานออกจากห้องไปเหมือนกลัวเขาจะรู้ว่าที่เพื่อนเขาพูด
เป็นเรื่องจริง

ขนาดแค่เดินสวนกัน กลิ่นหอมอ่อนๆ จากร่างกายของเขายังทำให้ฉัน
แทบละลาย ไม่อาจปฏิเสธได้เลย ผู้ชายที่หล่อแบบทะเล้นๆ น่ารักอย่างนั้นคือ
สเปกฉันมาตลอด ฉันน่าจะรู้ว่าฉันคบไอ้ตเพราะคิดว่าในโลกนี้ไม่มีผู้ชาย
แบบเมื่อี้

"ยัยแกม!" นานะตามฉันมาเหมือนเพิ่งได้สติ เธอคว้าแขนฉันไว้พราง
ท่าท่าเหมือนอยากกรีดร้อง

"อะไร" ฉันตกอกตกใจ เนื่องจากยังคิดเรื่องผู้ชายเซ็กซี่ที่ยืมโคตรสวยคนนั้น
ไม่หยุด

"ผู้ชายคนเมื่อี้ก็คือเจย์ไง เขาเท่มากเลยแถมรู้ใหม่ เข้ามหาวิทยาลัยนี้
ได้เพราะโควตานักกีฬา แถมเขายังเป็นทีมชาติด้วย อะไรจะดีขนาดนี้ ขนาด
หุ่นนั้นอยู่ในเสื้อนักศึกษา ฉันยังรู้เลยว่ากล้ามเนื้อต้องดีมากแน่ๆ"

"ไอ้ กลิ่นเขาก็ดีด้วย" ฉันเพื่อตามเพื่อนเลยผลอพูดไปหน่อย นานะทำ
ตาโต

"อะ แกว่าอะไรนะ"

"ไม่! เปล่า! ฉันไม่ได้พูดอะไรเลย ฉันไม่เคยรู้จักเขา เขาดังหรือ"
ฉันพยายามทำสีหน้าให้สงบ แต่นานะก็ดูไม่เชื่อฉัน ฉันกัดริมฝีปากตัวเองไว้
ไม่น่าปากไวเลย โอ๊ยยย ดูสิ สายตายัยนั้นล้อเลียนฉันโคตรๆ

"เขาดังมาก! แกมัวแต่ไปขลุกอยู่กับไอ้ตจนไม่มีเวลาเงยหน้ามองผู้ชาย
คนอื่นงะถึงไม่รู้! นักกีฬาที่หล่อ บ้านรวย แถมเป็นลูกครึ่งได้วันแบบนั้น
ใครจะไม่พูดถึง รู้ไหมว่ามีโมเดลลิ่งมาติดต่อเจย์ให้ไปเป็นนายแบบก็คนแล้ว
เขาปฏิเสธเพราะอยากทุ่มเทให้กับวงการกีฬา เขามุ่งมั่นที่จะพาทีมชนะมาก
และเขาก็ทำได้ดีด้วย"

"แฮ้อ..." ฉันถอนหายใจ

"ถอนหายใจทำไม่ตั้งยาวเหยียด" นานะถามฉัน แค่นี้ถึงโบหน้า 'เจย์'
ฉันก็มวนท้องไปหมด แก้มสองข้างก็ร้อนขึ้นอีกแล้ว มันคงจะทุเรศมากพอๆ กับ

การที่ไอ้ตไปกดหัวใจให้ผู้หญิงหน้าอกใหญ่ ถ้าฉันปลื้มเจย์เพราะจินตนาการว่า
ภายใต้เสื้อเซ็กซี่กล้ามเนื้อเขาจะแน่นแค่ไหน

"ไม่มีอะไรหรอก"

ฉันควรจะมีเจย์ไปจากสมอง เราเดินชนกันครั้งเดียว เจย์คงลืมหน้าฉัน
ไปแล้วด้วยซ้ำ

"ไหนๆ วันนี้แกก็จะไม่ไปหาไอ้ตที่หอ ทำไมเราไม่ไปนั่งเล่นกันที่ห้องฉันล่ะ
ฉันซื้อนิยายเล่มใหม่มาด้วยนะ ความรักผิดบาปที่สุดจะแซบ แกก็ต้องยกอ่านแน่"
นานะเป็นสาวน้อยที่ชอบอยู่ในโลกแห่งนิยาย ฉันเองก็ชอบเหมือนกันถ้าไม่ใช่
ช่วงเวลาใกล้สอบ มันผ่อนคลายดี จึงไม่แปลกที่ฉันจะตกหลง

@หอพัก C

นิยายรักผิดบาปของยัยนานะทำให้ฉันเบื่อหน่ายได้ในเวลาแค่ห้านาทีกว่าๆ
ฉันไม่ได้เกลียดการอ่าน เคยติดนิยายไม่หลับไม่นอนมาแล้ว นักเขียนคนนี้
ต้องเก่งขนาดไหนถึงทำลายสถิตินิยายที่ฉันเคยเบื่อที่สุดไปได้และดันตัวเอง
ขึ้นมาเป็นนามปากกาอันดับหนึ่งที่ฉันจะไม่แตะต้องผลงานของเธออีก

ฉันว่านางเอกดูแรดเจียบไปหน่อย ฉันไม่ค่อยชอบนะ

"ฉันจะไปร้านสะดวกซื้อหน่อยได้ไหม" ฉันถามนานะ นอนบนเตียงยัยนี้
นานๆ บางทีฉันก็รู้สึกเหมือนจะกลายเป็นงู ฉันขี้เกียจขนาดนั้นเลย

"เอาสิ งั้นเธอจะทำอะไรไหมถ้าฉันจะฝากซื้อชาเขียวสักขวด"

"ฉันไม่ว่าหรอกถ้าเธอฝากเงินมาด้วย" ฉันก้าวลงจากเตียงของยัยนานะ
เธอบินปากใส่ฉัน

"หยิบแบงก์ยี่สิบบ้างจากกระเป๋าตั้งค์ฉันได้เลย แคแบงก์ยี่สิบนะ ห้าม
หยิบแบงก์อื่น แล้วก็ห้ามจิกเงินฉันด้วย แคบาทเดียวฉันก็รู้ ถ้ามันหายไป"
นานะย่ำเสียงเข้ม กับเรื่องเงินให้ตายเธอก็ไม่ยอม

"ยะ ฉันรู้แล้ว อะไรจะขนาดนั้น"

ฉันหยิบแค่แบงก์ยี่สิบบอกจากกระเป๋าเงินของนานะ จากนั้นก็หยิบ
กระเป๋าเงินพร้อมโทรศัพท์ของตัวเอง ตอนนี้ฉันไม่ได้ใส่ชุดนักเรียน ฉันยิ้ม
ชุดนานะใส่ สวมเสื้อยืดหลวมๆ หน้อยกับกางเกงยีนขาสั้น ผมที่ยาวจนถึง

แผ่นหลังถูกรวบเป็นดั่งโกะง่าย ๆ อยู่กลางศีรษะ มันอาจจะลู่ลงมาปรก
แก้มบ้าง ฉันไม่ได้แคร์ ไม่ได้เป็นคนเนี้ยบขนาดนั้น

ร้านสะดวกซื้ออยู่ห่างจากหอพักของนานะนิดหน่อย ใช้เวลาเดิน
ประมาณไม่ถึงสิบนาที ตอนนี้อันอยากได้ขนมอะไรสักอย่างเพื่อให้ท้องมัน
ไม่ว่าง ความรู้สึกของฉันคือความรู้สึกที่อยากกิน ไม่ใช่หิว แค่อยากจะกิน
ฉันรู้ว่าการคิดแบบนี้มันทำให้อ้วน ฉันก็อยากจะทำอย่างนั้นแหละ เหวอฉันตอนนี้
แค่อย่สิบสามนิ้ว ฉันรู้สึกว่ามันผอมแห้งเกินไป ฉันอยากจะมีน้ำมีนวลกว่านี้
หน่อย

แอร์ในร้านช่างตัดกับบรรยากาศข้างนอกที่ร้อนอบอ้าว ฉันหยิบตะกร้า
สี่ล้อที่ถูกวางซ้อนกันไว้ให้ลูกค้าหยิบเพื่อเอาไว้ใส่ของขึ้นมา เนื่องจากคิดว่า
ต้องหยิบขนมจุกจิกไปเยอะแน่ๆ ก่อนหยิบขนม ฉันมุ่งหน้าไปที่ตู้ใส่เครื่องดื่ม
เปิดแล้วหยิบชาเขียวของนานะออกมาหนึ่งขวด

คงไม่ดีแน่ถ้าลืมสิ่งที่เธอย้ายักย้ายหนา

ฉันเปิดตู้ กวาดสายตามองชาเขียวนานารสชาติแล้วก็เบ่งหน้า

ยัยนานะบอกว่าชาเขียว แต่ดันไม่บอกว่ารสอะไร ฉันควรจะหยิบรสอะไร
ไปให้เธอดี

JAY PART

หลังเสร็จจากสตรีตบาสอันเหน็ดเหนื่อยที่ผมเล่นกับเพื่อนที่สนามกีฬา
แถวหอพัก ผมก็เข้ามาที่ร้านสะดวกซื้อเพื่อหาน้ำดื่มสักขวด ตอนผมเดินไปที่
ตู้แช่เครื่องดื่ม ผู้หญิงคนหนึ่งกำลังยื่นมองชั้นขวดชาเขียวที่เรียงรายราวกับ
กำลังตัดสินใจ จากมุมนี้ผมเห็นเสี้ยวหน้าที่สวยปนน่ารักจนติดตาของเธอ
เส้นผมที่ยุ่งหน่อยๆ แต่ทำให้เธอดูน่ากินสุดๆ ไหนจะเอวคอดบางกับเรียวยาว
ขาวเนียนที่เหยียดตรงนั้น ผมไม่อยากจะไปจ้องมาก มันดูไม่สุภาพ แต่เธอ
ก็ยืนอยู่นานจนผมไม่รู้จะละสายตายังไง

"ฮะ!" เธอหันมา รู้แล้วว่าผมมองอยู่ เมื่อเห็นหน้าเธอชัดๆ เธอคือคนที่
ชนกับผมในห้องเรียนวันนี้ ผมจำได้แต่แรกแล้ว แก้มเธอแดงเรื่อเมื่อเห็นผม
ผมเดาว่าอาจเป็นเพราะเพื่อนผมไปแซวเธอไว้ เธอถอยหลังไปสองสามก้าว

"หยิบก่อนเลยค่ะ" เสียงใสบอก คุณคงเกรงใจ ไม่ก็อายุที่ไม่รู้ผมยืนรอ
อยู่นานขนาดไหนแล้ว ผมยิ้มให้เธอนิดหน่อยแล้วหยิบน้ำเปล่าขวดใหญ่
มาหนึ่งขวด

"อยากดื่มชาเขียวหรือครับ" ผมถาม

"เอ่อ ค่ะ"

"ผมว่าเลือกแบบไม่มีน้ำตาลจะดีที่สุดนะ มันดีต่อสุขภาพ"

เธอพยักหน้า แววดตาที่มองผมดูเลื่อนลอยแปลกๆ ผมหัวเราะนิดๆ
ผงกศีรษะเชิงบอกลาแล้วเดินออกมา ความคิดบางอย่างแล่นอยู่ในหัวผมตลอด
เป็นความคิดเกี่ยวกับเธอทั้งนั้น

เธอไม่รู้หรือว่าผมไม่ได้เพิ่งเห็นเธอแค่ครั้งสองครั้ง เธอจำผมไม่ได้
เหตุผลก็ง่าย ๆ ผมคงไม่เคยอยู่ในสายตาเธอ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623266.html>